

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

De Falsis Dvobvs Modis, Qvibus alij contra Dæmones pugnans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

9. Primum fit, corporibus qualibuscumq; assumptis non prohiberi Spiritus, cur minus molesti esse valeant. Quamuis enim corpora aliquando impediunt, ne ad quosuis accessus pateat, quia tamen illa pro voluntate possunt deponere; si molesti esse volent, corpora delerent; atque molesti erunt, quacumq; libebit ratione.
10. Alterum est, omnino esse verisimile nunquam Spiritus, qui apparent molesti, atq; hominibus, in assumptis corporibus, afferunt, ita suis obiecta sibi corpora penetrare, quemadmodum & possunt, & penetrant, quando à corporibus sunt expediti. Penetratio hæc res prodigiosa est. Dei que postulat omnipotentem manum. Quid verò opus prodigiis atq; miraculis in hac Spirituum infestatione?
11. Tertium est, nec illas esse Spirituum, quorumcumq; vires; ut possint in assumptis corporibus obiecta corpora penetrare: quamuis penetrare desiderent, Ut in eodem loco duo corpora reperiantur, quantitas corporum diuersorum non permittit: quocirca quamdiu diuersa duorum corporum manebit quantitas; diuersa etiam illa loca postulabunt. Hoc leges naturæ requirunt.
12. Diuinæ tamen virtuti hic nullas leges volumus esse positas. Atque hoc quartum sit nostrum Assertum. Illa quemadmodum vnū in diuersis locis; ita diuersa corpora vno in loco constitui posse non dubitamus, quicumque in rebus Christianis educati & instituti sumus.
13. Quidni fieri posset, quod identidem factum? Factum in Christi Natiuitate; quando integris Virginis claustris ille in hunc mundum penetravit? Factum in eiusdem resurrectione; quando corpus egressum è sepulchro clauso? Factum mox à resurrectione; quando ad Apostolos ingressus est clausis ianuis? Factum in ascensione; quando vsque ad extremum penetravit cælum?
14. Atque hæc breuiter à nobis asserta sunt, alium illa locum postulant, si pro dignitate essent explicanda. Quod nos hoc Capite conclusum volumus, illud est, ianuis obseratis, conclusisq; & pessulo obductis foribus, contra Spirituum infestationes, tutos atq; securos non esse inelusus mortales.

CAP. LXI.

An effuso innocentium sanguine licitum sit vexationes & molestias Damonum, quas certis locis afferunt, redimere.

Vinque præcedentibus Capitibus rationes illas discuffimus, quibus frustra contra quorumcumque Spirituum infestationes

infestationes se viuentes muniunt. Præter has aliæ quædam sunt, quibus contra certos, Dæmonum scilicet, vel hominum Spiritus quidam pugnant: quæ & ipsæ vires nullas habent. Has deinceps examinemus. Initium ab iis facimus, quibus contra molestias Dæmonum certatur. Duæ illæ potissimæ sunt. Vnius meminit Tostatus Abulensis; alterius Michael Isselt, de hac primum.

Docet igitur Isselt, quemadmodum primo Capite retulimus, lacum esse in Livonia; qui plurimum molestiis & infestationibus Dæmonum sit expositus; plurimæque ad vicinos populos damna transmittat. *Vt ab his se expediant miseri, singulis annis, in eundem innocentium infundunt sanguinem, & de quiete sunt securi.* Hoc forsitan confirmat, quod historiis proditum est Tamesiam Italiae urbem aliquando à Spiritu, mirum in modum, vexatam esse, vt de illa deserenda aliquoties cogitarint incolæ: eandem verò esse liberatam, postquam, secundum oraculum Apollinis, Virginem Diis immolarunt. Hoc Aelianus lib. 8. de varia Histor. Nunc hic duo, quæ definiamus, præsens argumentum postulat. Alterum est. An innocentium effusus Sanguis, has vires habeat; vt Dæmonum molestias tollat. Alterum, An si alia ratione mortales non valeant, hac se possint ab eorundem molestiis expedire.

Prius illud fortè quis credat, persuasus experientia, qua iam multis annis obseruatum est, ad *infusum innocentium in lacum sanguinem*, omnes Dæmonum infestationes esse sublatas. Verùm quæuis experientia haud leue argumentum suppeditet in iis, quæ ratione atque intelligentia destituta sunt; in ratione tamen vtentibus firmum argumentum præbere non potest, vt ex ipsa de rerum naturis certum atque indubitatum iudicium feramus.

Ea est conditio illorum, qui ratione atque intelligentia polent, vt quamuis à sensibilibus rebus affici quodam modo possint; rebus tamen sensibilibus semper maneant superiores: vt ob id si quid per res sensibiles in iis obseruetur fieri; id non tam sensibilitum virtuti, quàm voluntati eorum, qui ratione vtuntur, sit ascribendum.

Commune rectè philosophantium axioma est, ea quæ inferiorum sunt virium, in res virtute præstantiores posse nihil Quàm verò viribus res corpóreas vniuersas superant Spiritus? Et quorum virtus omni re corporea est superior, rebus corporeis illi poterant cogi, vt vel loca infestare desinant, vel sedes suas mutant?

Quocirca non hæc vis in est effuso innocentium sanguini, vt Spiritus

Bb 3;

coerce;

coerceat. Qui molesti sunt antequam sanguis effunditur; molesti esse possunt effuso sanguine. Sunt sanguinis vires magnæ ad Spiritus animantium in corporibus conseruandis: at effusi, quæ possunt esse ad Dæmonum Spiritus aut locis proscribendos, aut potentiam reprimendam?

7. Et *innocentium* sanguis cur potius has vires hîc habere dicitur, quàm *nocentium*? An inculcata vita vim aliquam sanguini tribuit? & perditorum hominum mores sanguini officiant? vt quod hic non potest, ille possit? Rursus cur hominum potius effuso sanguine tolluntur molestiæ; quàm brutorum animalium.
8. Omnino Dæmonum hæc nequitia est. Nequam, vt grauissimorum criminû miseris mortalibus sint authores, molestias nullas effuso sanguine inferre volunt; quas alioquin possent. Hanc ob causam hominum sanguinem postulant; & hominum innocentium postulant; & contra omnia iura postulant nequissimi.
9. Neque nouum hoc ipsorum est studium. humano sanguine recreantur plurimum sanguinarij, & ab initio mundi homicidæ, Domino teste Ioannis 8. Nonne hoc probant crudelia, quibus mundum propemodum vniuersum dementârunt, sacrificia? ritus impij & barbari? De his in hunc modum Alexander ab Alexandro. *Schitotauri*, inquit lib. 6. Cap. 16. Genialium dierum, pro hostijs *Dianæ aduenas immolabant: Laodicei Palladi Virginem: Arcades Ioui Lycæo puerum. Plerique iuxta Borysthenem vecordi animo homines victimas dare, & in sacrificijs Deorum humanis ossibus adolere solebant. Blemmyæ, Cimbri, Galli, Druidæ, & Germani statis diebus, humanis litant hostijs, & cruore captiuorum adolent aras; tunc propitiari Deum maximè arbitrati, cum per cruciatum homines excarnificarent; ex pœnis hominum diuinitatem & auguria captantes. Fuit quæ apud Phœnices & Carthaginenses nimum diu seruatum, vt infantes principali honore insignes sorte ductos, in Regio ornatu Saturno immolarem hostias: Et quem fors morti destinaret, morti subtrahere non licebat, quare multorum ciuium largis fletibus deplorata funera fuere. A quibus sacris dum desuissent, postea victi ab Agathocle, Deos propterea subratos arbitrantes, vt numen placarent, ducentos nobilium filios maclârunt ad aras. A Rhodijs quoque & Cretensisibus factitatum comperimus; vt hominem epulis grauatum, ac pueros impuberes festis diebus Saturno maclarent. In Chio & Salamine mos multa secula viguit, vt Diomedes & Dionysio homines discerptos iugularent. Eiusdem Dionysij templum fuit in Arcadia, in quo puella ad aram disflagellabantur ad necem: sicut Sparta in ara Mercurij, & Orthis Diana pueri. Quin etiam alij*

alijs ingenti simulachro viminibus intexto, & viuis hominibus oppleto, ac igne succenso, hominibusque secundum in modum exanimatis, maximum holocaustum offerri putauerunt. Boijs & Celtis purgato captiui hostis capite, caluariam auro celare, & in eo poculo in solennibus libare, religiosissimum erat. Proditur Aristomenes Messenius Ioui, quem Ithometem appellant, trecentos simul homines, in quibus Theopompus fuit, vno sacrificio mactasse: & Lacedaemonios eo vesania processisse, vt Marti humana victima litarent. Galatae & Massagita non aliter Deos ritè consuli arbitrati sunt, quàm iugulato homine apud aras Deorum, ex cuius casu, tum ex membrorum laniatu & fluxu sanguinis futura diuinabant. Cimbri noxios homines seruatos, sudibus affixos, Dijs pro hostijs dabant. Galli prater Hesium & Theutatem, Mercurium, quos humano cruore placabant, grauioribus morbis, aut periculis affecti, ad placandas Deorum aras, aut homines immolabant, aut se immolatuos vouebant: ad cuius aram etiam grandaeuos atate pro victimis profecabant. Lusitanis vetus mos erat, ex intestinis hominum extra prospicere, atque inde omnia & diuinationes captare, abscissasque captiuorum dextras pro munere Dijs offerre. Thraces Zamolsim, quem maximum Deum putant, non aliter fieri propitium aestimarunt, quàm si ad aram facili lancearum ictu homo concideret, eam optimam, & Dijs gratissimam victimam opinati. Germani quoque ritu barbarico, Mercurio humano cruore litare religiosissimum putarunt. Idem fecere Senones, qui, caso publicè homine, infanda sacra statis diebus anni celebrabant, his portentis delicta expiari opinati. Persis quoque ad habendas Dijs gratias viuentes iuuenes, eosque spirantes sub terra defodere assuetum fuit: quem morem Graecis inoleuisse accepimus, vt in anniuersaria celebritate Baccho viuos homines sacrificent, quique ita fuisse immolatus maximam inter suos probitatis laudem ferebat. Longum est exequi, qui Taurorum mores fuerint, vt apud aram hominem sisterent, & post solennes preces hominis caput clauferirent, illudque cruci affigerent: truncumque corpus ex ingenti rupe in praecipitium darent. quod cum Leucadijs commune fuisse traditur, vt in Apollinis sacro, auertenda Deorum iræ, hominem de montis specula deijcerent, & in mare precipitem agerent. Fuitque apud Albanos vsu patum, vt hominem sacris initiatum, qui sanctitate polleret, diu seruatum & opiparè saginatum apud aras sisterent, eumque furiali carmine excantatum, quibusdam additis precationibus cum alijs hostijs immolarent. Et Romani in foro boario ad placandas Deorum iras, sub terras viuos defodere veriti non fuerunt? licuitque diu in sacris hominem interimere & Dijs immolare, aded vt Saturnum & Latialem Iouem humana placarent hostia: cuius simulachrum, dum sacrificarent, humano sanguine prolucebant. Hæc Alexander. Isdem miseris Satan populum Dei inuoluit olim, de quo Regius Prophe-
ta Psal.

ta Psal. 105. *Commisti sunt inter Gentes, & didicerunt opera eorum, et ser-
uauerunt sculptilibus eorum, & factum est illis in scandalum. Et immolau-
erunt filios suos, & filias suas Domini. Et effuderunt sanguinem innocen-
tem, sanguinem filiorum suorum, & filiarum suarum, quas sacrificauerunt
sculptilibus Chanaan. Et infecta est terra in sanguinibus, & contaminata est
in operibus eorum. Quidquod & Christianos quosdam dementauit?
Fuerunt anno Domini 1273. quidam flagellantes dicti, qui non
nisi effuso humano sanguine Deum placari crediderunt & docu-
erunt. Itaque hæc Dæmonis carnificina.*

10. Constitutum igitur hoc sit vim sanguini innocentum illam non inesse; vt Dæmonibus vel silentium imponat, vel necessitatem loco cedendi afferat. Sed si certum sit molestias hac ratione tolli: & non tolli posse alia; licebitne securitatem effuso sanguine mercari, & vexationem redimere?
11. Primùm credi non debet ad eas aliquando angustias Christi-
anum populum venire posse, vt alia, quam hac ratione sibi prouidere
nequeat. Potest oratione ad Deum facta, qua omnia sunt possibilis.
Potest sanctissimæ Crucis signo. Potest exorcismis. Potest aliis,
quas sequentibus capitibus explicabimus, rationibus.
12. Et si alia non posset, hac profectò non debet. Non Dæmonum so-
lùm molestiæ sustinédæ; sed aduersa omnia, ipsa quoq; præsentis-
sima mors adeunda potiùs, quam cum Innocentium sanguinis ef-
fusione Spirituum malignorum vexatio redimenda, & multis
grauibusq; de causis.
13. *Prima sit, quòd nullum amicum obsequium (quemadmo-
dum procul dubio hoc est) Dæmonibus Dei atque hominum ho-
stibus iuratissimis fideles impendere aut possint aut debeant. No-
lo vos socios fieri Dæmoniarum, inquit Apostolus.*
14. *Alter a est; quòd sine superstitionis crimine hæc non peragatur:
in eaque interueniat, si non expressum, profectò tacitum cum Dæ-
monibus pactum; quod ipsum quoque diuinis & humanis legibus
Christiano populo seuerissimè interdictum est. Et quis consensit
templo Dei, cum idolis? 2. Corinth. 6.*
15. *Tertia est, quòd grauissimum hic Innocentium homicidium
committatur: quod nec priuata cuiusquam, nec publica Magistra-
tus vllius auctoritate aut præcipi potest, aut probari. Insonem & in-
suum non occidas, dicitur Exod. 23.*

CAP. XLII.

An odoribus quibusdam, herbis & suffumentis, Spiritus Dæmoniorum pellantur, & loca ab ipsorum infestatione liberentur.

Meminit doctissimus Theologus, Tostatus Abulensis, in 2. Reg. cap. 16. questione 43. opinionis cuiusdam, qua creditur suffumentis quibusdam Spiritus Dæmoniorum fugari. Hæc præterquam, quod peruulgata est, eodem Abulense teste; etiam duobus videtur niti fundamentis. Alterum est, quod contrariis suffumentis iidem Spiritus alliciantur; & ut certis se locis sistant, prouocentur. Alterum, quod ab Angelo edoctus sit Tobias, fumo cordis atque iccoris piscis cuiusdam, *omne Dæmoniorum genus, ut Scriptura loquitur (cap. 6.) extricari.*

In Assertionem hac, quamuis quæ ad ipsam stabiliendam afferuntur, falsa omnia non sint; non sunt tamen omnia certa & indubitata: ipsa verò cum veritate subsistere nequaquam potest.

Certum est ex corde atque iccore excitato fumo fugatos Dæmones Tobias id habet sacra historia. Afferuit, qui mentiri non potest, Angelus probauit effectus.

Sed ut hoc certum; *ita incertum, imò falsum, suffumentis quibusdam Spiritus delectari, allici, ad homines prouocari. Quæ enim illa suffumenta? ex quibus odoriferis rebus? quomodo Spiritus afficiunt? Quali acunque suffumenta sunt; oportet obiecta sint olfactus: at quæ olfactus obiecta, illa, quæ talia, non nisi olfactum afficiunt: & per olfactum eos, qui vim olfaciendi habent, alliciunt. An hæc in Spiritibus locum habent?*

Si verò nullis suffumentis recreantur Spiritus, *quomodo verum est, quod Assertio habet, contrariis fugari & abigi? Nonne eadem contrariorum potentia?*

Et hæc ipsa, quibus Spiritus pelli dicuntur suffumenta, nonne olfactus debent esse obiecta? Quomodo igitur à Spiritibus percipiuntur, qui nec olfaciendi virtutem habent, nec habere possunt?

Eandem ob causam, qua suffumenta atque odores, reiicimus etiam herbas quasdam, quas Dæmoniorum Spiritibus quidam censent esse intolerabiles. In harum numero sunt artemesia rubea, barba Iouis,

folsequium, leuisticus, isopus, salvia, polegium, folia sambuci, &c. Omnis, quæ his inest, virtus corporea est: omnis quæ quippiam potest; in corpora tantum, non in Spiritus potest.

8. Atque hæc quæ diximus de iis Spiritibus intelligimus, qui loca infestant. Hi nullis herbis & suffumentis alliciuntur. hi nullis herbis aut suffumentis proscribuntur. At de iis, qui humana corpora obsident; non eadem ratio. Possunt his quædam herbæ & suffumenta esse contraria; quæ quamuis ipsos sedibus suis non pellant; impediunt tamen, ne quantam vellent, in mortales exercent tyrannidem.

9. Impediunt verò, non *per se*, & *directè* in Spiritus agenda; sed virtute sibi ingenita, corpora; in quibus latent, afficiendo; qua affecta minus instituto Dæmonum seruiunt: tantumque de Dæmonum vexatione discedit, quantum contrariæ virtutis ipsis affertur.

10. Hæc verò aliena non esse, intelliger; qui attendet, primò, Dæmones sæpe in humanæ vexationis subsidium humores hominum assumere, perque eos citatos, maiores molestias afferre: deinde meminerit herbarum odorumue quorundam eam esse virtutem, vt humores componere, reficere, & renouare valeant, adeoque mortalibus voluptatem atque lætitiã conciliare. Quemadmodum igitur agentia tanto minus in subiecta possunt; quanto plura sunt; quæ iis resistunt; ita tanto minus per humores in homines possunt Dæmones, quanto maior in humores contraria ipsorum instituto, per herbas & odora menta allata virtus est.

11. Quocirca non malè dictum est à D. Hieronymo (quemadmodum Hieronymum citant Burchardus, Iuo, & Gratianus. 26. q. 7. *Dæmonium sustinentibus licet herbas habere, sine incantatione.* Vide item Albertum Magnum super 9. Lucæ, & Lyram, atque Paulum Burdegalensem in 1. Reg. 16.

12. Ex dictis intelligimus non statim *superstitionis* damnandos esse Exorcismos, in quibus *herbæ* etiam assumuntur, quoniam quamuis *per se* ad Dæmonum proscriptionem non faciant: vires tamen eorum in corporibus impediunt. Quando verò ad easdem herbas *Benedictio* accedit; fit, vt ex duplici causa contra Dæmones valeat: virtute, inquam, sibi ingenita; & sanctificatione per verbum Dei facta.

13. Quod diximus de herbis: de lapidibus quoque dictum volumus: Neque enim minor quibusdam virtus inest, quam ipsis herbis. Quocirca & idem Hieronymus, teste Gratiano, non herbas tantum,

tantum, sed petras quoque, sine incantationis crimine permittit
Dæmonium sustinentibus. ibidem 26. q. 7.

Idem iudicium est de certis quibusdam *animalibus*, seu ipso-
rum *carnibus*, siue in cibum sumantur, siue corporibus Obsesso-
rum adhibeantur: vt ob id non errare dicendi sint, qui in Ener-
gumenorum curatione, operam Medicorum docent requirendā.

Idem de *Musico concentu*, & Musicorum instrumentorum me-
lodia cum Boetio in suo, de Musica libro dicimus. Quocirca
quamuis aliis atque aliis causis, alij atque alij tribuerint, quod pul-
sante cytharam Dauid, melius habuerit Saul, non iudicamus tamē
in errore versari eos, qui concentui magnam partem eiusdem re-
quie concedant.

Hæc igitur atque his similia, quæ diximus, Dæmonum studia
impediunt; atque efficiunt, ne quantam desiderant; Obsessorum
corporibus molestiam afferant; sed tamen Dæmones sedibus suis,
id est, humanis corporibus non pellunt; propterea quod in Spiri-
tus hæc non agant; sed Spirituum operationes retardent: & retar-
dent eosdem non *in se*, sed suis instrumentis. cum quo consistit,
vt & aliis rationibus Spiritus molesti esse possint miseris mortali-
bus; & si ne hoc detur, possint in corporibus latere, quamuis nul-
la molestia corpora afficiant. Idem docent Soarez Tom 3. Disput.
15. Sectione 4. Abulensis in caput 16. 2. Regum, & alij plerique.

CAP. LXIII.

*An Spiritus defunctorum hominum prohibeantur
ad viuos redire, si ipsorum cadauera sub fo-
co sepeliantur.*

Rieicimus duos modos, quibus contra Dæmonum infesta-
tiones quidam se muniunt: duo restant examinandi, qui-
bus ab humanorum Spirituum molestia, libertas exspe-
ctatur. Posterior sequenti, prior est hoc capite discuti-
endus. Is Philapporum est: hi cadaueribus defunctorum sub fo-
co defossis, ipsorum ad viuos reditum, & quas afferre solent mo-
lestias, prohiberi credunt, quemadmodum capite primo ex Beu-
cero annotauimus. Verum *bene ne credunt?* Christianisque homi-
nibus *licetne* hoc modo contra defunctorum Spiritus pugnare?
Res sic se habet.

Primum, *hac ratione nullum emolumentum ad defunctorum Spiri-*